

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Šurbová

MRTVÁ MATKA.

Aug. Eug. Musik.

Zakopal v černou jámu naši mámu, naši mámu.

Zakopal, zasypal, zahřezl, zahrabal.

Naše stará, dobrá máma, jako Pán bůh mezi námi!

Ruka její těžká byla, a přeč lehce pohladila!

Slova její tvrdá byla, a přeč měkké srdce kryla.

Jako černá skýva chleba, a přeč chutná, když je třeba.

Už nebudu, jako bylo, co nás tady potěšilo!

Naše máma v zemi leží, její děti k cizím běží.

Její děti jako ptáci, když jim kdo strom s hnízdem škákl!

ZAHABALI, ZAKOPALI V ČERNOU JÁMU NAŠI MÁMU.

Ukládáme jednu maticku za druhou do té černé jámy, maticky to mladé i staré. Mladé prý mohou, však staré již musí! Zemřela matka mladá a zanechala rodinu nedospělých dětí, což věru jest často pohled na dívky velice smutný, obzvláště tam, kde otec málo vydělá, by mohl rodinu dostatečně zapotřebí, tam jsou dívky nuceny záhy se samy o sebe starati a taktó přijde rodina k roztržení a jeden druhému se pomalu odcizí.

Jinak jest zemřela otec, což již jest ta domácnost jakákoliv, přeč jen dívky k ní jsou, jen když je tam jejich maticka, která vše dívky miluje a vždy potěší, neboť matka je srdcem celého domova, třeba byl jen chudíček a nepatrný, přeč obohacuje ty, pro které tam bje upřímné a vřelé srdce lásky matčiny!

Zemřela nám maticka, stařenka, babička, jest nám velice bohu o srdce a též neradí postarámce staříčké matičky a ukládáme její tělo s jakousi posvátnou úctou do té jámy. Věk duše její stále obletuje naši domácnost a jest nám stálým strážcem a společníkem, třeba tělo skrývala ta černá jáma.

Teta Vitámvasová, Omaha, Nebraska. — Milé družky! Měsíc květen uplynul v moře zapomenutí a s ním zároveň i to deštěvé počasí. Věru, že to bylo již k pláči, neboť celý týden přšet není žádnou radostí a celý týden močíť prádlo a čekat na slunko, jest zájstě jen sv. trpělivostí. A k tomu ještě mít veselku za dveřmi, kdežto já ne a ne skrobinky usušit. Konečně se ale v neděli přeč trochu vyjasnilo a já, nebuduje, toho dne jsem snušla; ostatní nebyla jsem sama. Když jsem usnušla a prádlo vyzehálo, připravila jsem oběd. Přijela též paní Kučerová z David City a její jsmo na veselku. Vždy jsem říkala, až ten náš hoch se bude ženit, že nebudu, jako jiné maminky, plakat — k čemu to? Věk chyba lávky! Jel nás malý krouček a všichni na mne hleděli, jako bych já byla nevěstou. Kdežto já přeč byla jsem tou nastávající paní tehdy — brr — to slovo se mně nikdy nelíbilo a nyní již je mám na zádech a pak možná, že mně též budou říkat stará Vitámvasová. To už je něco a než tomu přivyknou. Konečně přijedeme na určené místo. Nastalo seznáování, když tu jistě mladík přeč — He, není-li matka Janova ať podobou mojí matky a též i Jan tolik jest jí podoběn. Je i ten děs náš jako moje matka. Je zájstě podobuhodně, že jsou si lidé tak podobní a přeč každý z jiného národa. Na to jsme šli do kostela, který byl tak krásně živými květy ostenen a snad až do posledního místečka naplněn. — Jedna žákyně naší nastávající deery hrála svatební pochod a my v průvodu nové naší paní matky šli na přeč mámu, kdežto pan otec vedl nevěstu, by jí předal že nichoví, neždě obřady započaly a já jsem nyní byla se svojí odhudičností v konicích. Oš se mně salutě a manžel můj plakal také a v té chvíli byla jsem myslénkou v šasech minulých i budou-

cích. Přišla řada na nevěstu a tu kněz patrně měl Johna na mysli, neboť povídá nevěstě: — Já — John, béru si . . . atd. Tu jsem si myslela, že zmýlená neplati a bylo to. Obřady skončene a nastoupen právod do bytu nevěsty (ježto to bylo pouze asi půl bloku), kde nastalo blahopřání a líbání a tu jsem si tak maně vzpomenula, co by to bylo tisíc za hubičky, kdyby tak ten mladý Vitámvas byl milionářem. Konečně dal nás pantáta pusku mně a nová panímáma zase mému manžel — jak to již mezi Amerikány chodí. Pak byla podávána zmrzlina a dorty a k pití puně, však nikdo se neopíl, ani nepřejel, jinak ale byli všichni veselí. My pak brzy na to jsme se rozloučili — mělo se totiž k dešti — a tu ještě nevěsta družičky podarovala každou zlatým špendlíkem; jednou z družiček byla malá Blazenka Bartošova, druhá to sestřenice ženichova, a hned na to jeli jsme zpět domů, kdežto novomanželé odejeli na svatební cestu do Jižní Dakoty. — Tak vidíte, milé družky, vlastně jak paní Slámová píše synovci a neteři, že věru, drahá paní, bych byl jich mnoho, ba mnoho dobrých, ale také některých, již "Z. H." otou jen proto, aby věděli, co Teta píše, jsou zase Tety úhlavními nepřáteli, kteří by ji nejraději zničili a to jedině proto, že v právu neustoupila a je starou. Škoda, že mnohá mne starší zapomíná, že mláďi též ustárne, a to proto, že my ženy, vychované ve staré vlasti, jsme měly tváře kyplie zdravím úhledné beze všech líčidel, naše přirozená barva byla výsledkem zdravého vzduchu, téžká práce vytvořila silné ruce a co hlavněho — pevné podstavce u nohou a dobrá péra v zádech, na něž i když se naložila míra žita a nesla na pole, neb do mlýna, nás neznabila a toliko nám lece do růžova zbarvila — tedy moje pokloná!

Čtená přítelkyne! Jste nešťastná, že jste ztratila syna, však jen částečně. Za to ale v náhradu jste získala deera, která vás zájstě bude jako svoji matku milovati, tak že jste v pravém slova smyslu ještě vyzískala, k čemuž vám z plna srdce gratuluje

Pořadatelka.

Anna Horáková, Omaha, Neb., 26. května 1915. — Čtená paní pořadatelko! Přijmete můj srdečný dík za uveřejnění předěšlého mého dopisu a, nebudě-li vám za obtíž, prosila bych tudíž, byste i tento můj druhý dopis laskavě uveřejnily. Co tento dopis přší, musím sedět u kamen, by mně ruce nepřestydly, neboť venku jest hořké počasí, nežlo v měsíci listopadu a jediné schází snh. — Místo něho ale fouká studený vítr, který je snhu horší. Věk cítelné toto chladno panuje pouze dnes, neboť ještě včera odpoledne bylo takové horko, že si mnohá vyšla v bílém šatě na procházku, netušíe zájstě, že večer již bude muset utíkat, předně aby nezmrzla a za druhé, aby po případě nezmrzla. Když bylo venku tak hezky, vyšla jsem si též, ježto doma samotnou sedět mně to nějak cmrzelo, anebo abych se spíše přiznala, božnost jakási se mně zmocnila. Snad každý ví, co se přihodilo té slečně Adě Swansonové v obydí, jež není příliš vzdálené od našeho. Nyní též i já čekám, že na mne rovněž někdo přijde se sekyrkou a též, jakmile se večer podívám ve sklepe do kouta, již tam spatřím sekyrku. Tak právě včera večer jsem si připomenla tragický osud nešťastné dívky Swansonové a věru, že jsem si náležitě poplála, abych již byla připravena jít ven a sice na návštěvu manželě Hládkovi, by mne počastovali a na jiné myšlenky převedl. Nejhůře však se maou jest, jak k nim totiž příjdu, že se nemohu od nich nikdy dosti brzy vypravit. Když jsem k nim přišla, tu nejdříve jsem vesla do ruky noviny, neboť ty jsou u nich stále rozloženy a ať vezmu kterékoliv, v každých jsou správy o válece přímo hrozné a ve všech jednonymálně Němce obsazují. Též lá říkám, že jsou to nelidití tvorové, kteří a libostí brodí se v lidské krvi. Po přečtení takových zpráv obyčejně rospřeše se živá debata, během které jsem na ná-

vrat domů jaksi pozapomněla a až teprve když už bylo deset hodin a vítr počal prudceji burácti, chtějí nechtějí musela jsem na zpáteční cestu se vypravit. Sotva jsem kousek ujela, tu vítr ještě více zmolohněl a též i bouřka počala se ozývat. Když pak jsem s káry slézala, tu již začaly krupěje deště k zemi dopadat. Jindy jsem se bávala psů, aby se na mne nevrhli, tentokrát strach byl ten tam a hezky rychle k našemu domu jsem spěchala, aby mne prudký lijavec nestihl. Při odemýkání dveří často byla jsem nucena dlouho hledat klíčovou díрку, tentokrát ale i v tom měla jsem štěstí, že jsem v brzku odemkla — však byl již nejvyšší čas, neboť sotva práh jsem překročila, tu již se jako z konve lilo. Já vím, že si manželé Hládkovi mysleli — ta Anna asi rozmožila; nieměně dostala jsem se domů za sucha, ovšem až na několik kapek na klobočku, že ale je květinami ozdoben, tedy trochu té vláhly zrovna potřeboval. Podruhé však až k vám příjdu, tedy mne musíte poslat aneb vyhnat domů dříve, neboť zájstě víte, že je to velmi nejisté. Já se taktó dělám hrdinkou, že se nestrachuji, kdyby ale někdo se proti mně na cestě postavil a namířil na mne třeba i motykou a pohrozil mi, že mne zastřelí, tu věru nevím, co bych dělala. Věk s podobnými malichernostmi musím již přestat a zeptat se raději pí. Kopecské z Newman Grove, jak se dostala se svojí deerskou domů, ačkoliv doufám, že dobře. Věk, Marie, že mne to značně nhlěto, že jsi na ty naše party k Hládkovým nepřišla, neboť tolik jsem se těšila, že se též zastavím, jak zprávy paní Vilimová, tvoje matka, z Čech přivezla, ba ani jsem se nedozvěděla, jak se měla po cestě; valně asi ne, neboť jak jest to cestovní, když panuje všude samý zmatek. Nu, jen když se sem dobře a zdráva dostala. Jsem již velice povděčna za to, co mi od mých rodičů přivezla a zvláště podobizna otceva velice mne potěšila. Zároveň všechny srdečně vás zdravím. Přeji ti, by tvoje deerska brzo báhala a taťtinkovi pro tabák chodila a až o pět sem přijdeš, dej mi o tom vědět; vždyť jako přítelkyne z mláďi, máme si vždy co povídat. — Přála bych si též tvé jméno brzy v "Ženské Hlídkě" spatřit. Panu Dřešovi ze South Dakoty sděluji, že jsem od něho dopis obdržela. — Zpráva o vaší rodině mne potěšila. Přání vašemu mladářovi a hůvím a otevírá mne vám podám. Ačkoliv z Čech vás neznám, přeč zpráva mne o vás těší. — Anna Hládková se nyní jmenuje paní Polanová; jest velmi vlídna a milá paní a velmí často si s ní porozprávím. Tonička Pokorná se zase jmenuje paní Pospíšilová. — Teď ale musím již dopis svůj ukončit, neb je toho dost a také tentokrát týká se ponějvíce jen několika lidí a nevím tudíž, bude-li se to i jiným čtenářům zamlouvat. Podruhé ale budu psát obsírněji. Venku posud prší a též je i chladno, ačkoliv se již chylí k konce května. Ještě jednou všechny vás upřímně zdravím.

Čtená slečno! S radostí vyhovujeme přání vašemu, neboť každý slušný dopis nalezně místa v naší "Hlídkě". V úctě

Pořadatelka.
Čtenářka, Wagner, So. Dak. — Čt. paní pořadatelko, jakož i všechny dopisovatelky do "Ž. H." a čtenáři milého našeho "Pokroku" vūbec, přijmete můj nejsrdečnější pozdrav! Jsem stále čtenářkou vybizvená, bych do Hlídky psala, však co, milé družky, psát — snad o tom počást? To je stále dosti mizerne, značně chladně, tak že to v zahrádkách nevalně roste a o statně bylo téměř všecko mraziky zničeno. Ježto nyní ale opět vláhy jest skoro nadbytek, vše, co je přítomné potřebujeme, jest teple počasí. Milé družky, musím se vám též pochlubit, co mám od péti husí malých housátek. Tedy vězte — celých sedm — to je hej-ňo, co?! Koupila jsem si též krutě vejce, tak že vyvedou-li se mi tak jako housata, zájstě malého užitku mi přinesou. Zároveň vám sděluji, že slejaji paní Fuchsová byla nucena podrobti se operaci, tudím, že na kaměnký a tu jí i celě rodině její přejí brakohe u zdraví. Velice by nás těšilo, kdyby více krajanek se slejaj osady, kde není snad rodiny, v které by tento zápas — nily nám všem "Pokrok" neodbírali. — do "Ženské Hlídky" dopisovala. A

což ty, paní J. J. Vrbová, měla bys toho háčkování nechat a přijít též na chvílku do "Hlídky". Celé jaro až do tohoto týdne bylo krásně, až na dva mrazíky, které spálily zeleninu v zahrádkách a částečně ovoce v zahradě. Od pondělka ale prší, prší a stále prší. Již dávno neviděl jsem tolik vody spadnouti jako v pondělí 17. a v úterý 18. května. Ty dva dny byli jsme s manželkou v Dodge, neboť jsme se nemohli zpět nikterak dostat. Mosty pryč, všude plno bláta a železniční spojení následkem výmolů na trati žádné. V úterý večer přišel s průtrž mračna též i velký víehr, který natopil všude obrovských škod na stromech, větrákách a menších hospodářských budovách. Škoda utrpěl více méně každý. Pole jsou vybrána místy až na spodinu. Pole osázená kuřicí, která nebyla uvláčená, jsou z velké většiny vymleta, tak že musí býti znovu osázená. V ten večer odebraly se na lože dvě sestry Ružena a Tillie Waltrové a když přihnal se onen vítr, šla je jejich matka buditi, aby byly na vše připraveny. Mladší Tillie vstala, ale podle ležící Ružena nikoliv. Při dalším pokusu ji vzbuditi, k velkému ustrnutí staré matky a sestry sledaly, že tato jest mrtvou. Zesnula ve spánku srdečným vadou za několik málo okamžiků, kdy se úplně zdravá ku spánku odebrala. Nešťastná paní Waltrová, pilná čtenářka "Ženské Hlídky," jest již po několik roků nešťastně pronásledovaná. Jestíť tomu asi 6 roků, kdy zemřela jí dospělá deera po operaci na slepé střevo. Před dvěma asi roky ztratila milovaného chotě a aby míra bolestí byla doplněna, přišla na nešťastně pronásledovanou ještě tato velká rána, která ubohou zasáhla, tak že se sama nyní nalézá v lékařském ošetřování. Co je plátno tomu srdci mateřskému, které vždy jen pro své milé bije, že by k stáru, kdy po naldiském namáhání dočkalo se lepšího života, kdy zaopatření dosti mohlo by se těšiti ze svých miláčků, všechno to, když stihá je rána za ranou, která každá z nich zanechává to milující srdce neustále krvácející? Jest to smutný úděl všech matek a málo která z nich jest od těch ran ušetřena! Bolem stížená paní, kterou jsem vždy ctil, vyslovuji tímto svou hlubokou soustrast v její nezměrném bolu. Krutý osud stihá Vás, milá paní, ale doufejte, že přeč zasvětné paprsek těmi černými mraky a usmívati se bude stále a stále do sklonu života Vašeho. Radost a žal střídají se od počátku světa a budou střídati se i na dále. — Též i Vám přijde konečně změna, kterou přineseno Vám bude za přestálý žal více radostí ve Vašich Vám zbývajících dítkách, které zájstě postarají se o to, aby úsměv vrátil se zase na tvář jejich tak milé matičky. Zdá se mně samotnému, že jsem se do psaní pustil tak, že nebudu mocti již přestat. Věk nebyťi toho deště, nemohl bych se toho ani odvážit, neboť rolniku v tomto čase ku psaní času nezbývá. Práce čeká na všech stranách a na odklad není pomyšlení. Vždyť ty časopisy a knihy, které jsou tak dobrým společníkem rolníka v zimě, musí nyní na stranu a čekati, zda-li na ně zbudě drobet času v nedeli. — Dosavědeme máme na úrodu dobrou vyhlídku. Že však to povetrnost nebude vždy dle našeho, jest dosti často na ní kopati až se přešvedíme, jakou úrodu budeme míti na podzim. Nyní musíme vzít vše za dobré, ať již si myslíme, že by to vlastně mělo býti jinak. S pozdravem na všechny čtenářky "Ž. H." dopis nyní končím.

Čtený příteli! — Srdečný dík za dopis a přeji Vám všem zdraví a štěstí v novém domově. Paní Waltrová a rodině platiť moje hluboká soustrast. Seděné Váš všechny zdraví Pořadatelka.

Svítek a telecí ledvinky.
Uvařenou telecí ledvinku usekej na drobné, dej do hrnku, vraz k ní pět celých vajec, osol to, přidej k tomu tři vrchovaté líčce strouhané žemlčky, trochu drobně nakrájené citronové kůry, trochu nasekanou zeleně petržele a dobře to promíchej, pak vymaž kastrolěk máslem, vysyp ho strouhanou žemlčkou, vlej do něho tu smíšeninu a nech ji v troubě do zlatova upéct; potom svítek vyklop a dej na stůl, buď co samotně jillo, nebo ho rozkrájej a poklať jim urkev neb jinou zeleninu.

Čtená paní pořadatelko, 27. května. — Čtená paní pořadatelko "Ž. H." a milé čtenářky! — Již dávno jsem chtěla psát, ale nezbývalo mně toto jaro nikdy k tomu času. Až na dotaz pana Šotraba, zda-li naučil jsem svoji manželku hrati taroky, chei odpověděti, že nikoliv. Předně, milý pane, ona nemá pro onu ušlechtitou hru žádného zájmu a za druhé musím vám oznámiti, že jsme se odstěhovali na farmu ku Clarkson, s čímž přibýlo nám tolika práce, že jsem již skáče neb pagála přes tři měsíce sám neviděl. Nemusím vám ale připomínati, že se mně po nich nehorázně stýská. Ale což je platno, když druhé je přednější. Nejřív se vám, etěné družky "Ž. H." musím též pochlubit, že jsem si na svá stará kolena též zabezlaril. Ale věře mně nebo nevěřte, že se mně to pranie nezamlouvalo. Ještě by to kuchaření ušlo, kdybych se v tom tak vyznal jako vy, pane Šotrabe, ale takhle. — Věk jsme se přestěhovali sem z Dodge všichni, šel jsem dříve sám s nejstarším synem, chtěje prověsti nějaké opravy v domě. Najmul jsem si tesaře, koupil něco v obchodě k jídlu a začal jsem pracovati. Syn a mladý mistr tesařský pracovali a na mne zbylo obstarávání kuchyně. Pustil jsem se do toho s velkou chuťí, ale za to s malou vědomostí; chléb, brambory a něco podobného přivezli jsme sebou a nu, maso přeč dovedu též ukuchit, myslel jsem si. Zašel jsem si tedy pro nějaké k. p. Jiřovci, které on mně uřízl "a number one," jak povídá. Četl jsem od něho též i návod, jak se to strojí, ale on mně povídá, že se to nestrojí, to že se jen dělá na pánvi, roštěná že není žádné malé dítě, aby se to strojilo. Pomyšlel jsem si o něm něco a sebral maso a šel. Viděl jsem manželku častokrát, jak to dělala a tak co abych já to nedovedl, toť už bych nestál za nic! Šťastnou náhodou oběd byl dle druhých znamenitý a mně vzdána byla pochvala za ten první můj kuchařský výkon. Tak pouštěl jsem se v tom dále a dále, jenže chlapče, když jsem udělal omáčku, říkali tomu kaše a když jsem dělka kaši říkali tomu omáčka. — Ale prosím vás, zachovejte se všem . . . 367! Věk dostal jsem je také. Jedenkrát chtěla jsem smažit brambory a myslil jsem si, když dám pod ně drobet vody, že nebudou tak mastné, jaké vždy se mně povedly. Brambory jsem přikryl a začal jsem se drobet obírat s mojí dítkou, která ne a ne pracovat. Když jsem potom odkryl pokličku z brambor, které jsem tak přeč krásné na lističky nakrájel, byla kaše! Jelikož ale bylo čas dát jído na stůl, dal jsem tam ty brambory, vlastně tu kaši, při čemž jim povídám, že jsem jim udělal něco nového, že jsem to jedenkrát jedl u souseda Němce a že mně to moc a moc šmakovalo. A k mému podivu šmakovalo jim to též a zamlouvali si to k večeru. Četl jsem jim to udělat po vůli, ale už se mně to nepovedlo. Pátral jsem po příčině, ale novypátral jsem nic. Možná, že to bylo tím, že jsem se neobíral s fajfkou! Nyní ale mám zle své dosatero, která mně více ku kamnům nepustí. Ale ať, jen když mě pustí ku stolu! Ještě tak nějaký týden bečlaril, byl bych se odvíšel na jisto. V našem novém domově se nám líbí všem. Ze začátku stýskálo se nám, ale tu zajeli jsme si s Fordíkem na naši farmu k Dodge, kde je náš mladší syn se sestrou a tak jsme se zase a ve selejší mysli zpět ku Clarkson vraceli. Někdy čas by již jsme tak v tom, jako ty naše slepice, které jsme sem převezli. Ty mládky, snad se samé touhy po starém domově, přestaly ucti na dobro a sedět že nebude též žádná. Četl jsem už je též několikrát nalozit

Volíme-li své přátele k vůli ušlechtilé jich duši a jame jich hodni, zůstanou s námi povždy i v naší nepřítomnosti, i po smrti v kmitající se vzpomínce

AFORISMY.
Volíme-li své přátele k vůli ušlechtilé jich duši a jame jich hodni, zůstanou s námi povždy i v naší nepřítomnosti, i po smrti v kmitající se vzpomínce
L. Lubbock.
Ti, kteří životu odmítají přátelskou přízeň, jakoby světa odnimali slunce, neboť nčeho jsme od nemrtelných bohů nepřijali lepšího a rozkošnějšího, než přátelství.
Cicero.
Višňový svinut.
Prosij dva koflíky mouky s trochou solí a třemi lžičkami prášku (Baking Powder), vpracuj do toho dvě velké líčce buř másla neb dobrého sádla, zadělej to trochu mléka, tak by bylo hodně tuhé těsto, rozválej toto na dlouhou placku as čtvrt palec z tloušťky, měj připravené vařené višně, v cukru, bez pecek a šťavy zvařené, pokryj jimi hojně těsto, popras trochu moukou, kraje placky naviaž vodou a zbal jako štrudl. Kraje do bře přimáčkní, vloz těsto do servítka v horké vodě namočeného a moukou hojně posypaného a vař ve vodě as hodinu a půl. Vloz pak pudding na horkou mísu, sejmouc z něj plátno, a nes na stůl. Omáčku na něj dělej taktó: Smíchej půl koflíku vařící vody s jedním koflíkem syrobu z višní, přidej dvě velké líčce cukru a jednu másla a dvě líčce "corn starch", rozmíchej v trochu studené vodě a zavař do té šťavy a povař as deset minut a předlož horké. Můžeš to obarvit červeně.
V octě a cukru nakládané višně.
Na sedm liber čistých, pecek zvařených višní vem jeden koflík octa a šest plných koflíků cukru, dvě unce mleté skořice a dvě unce hřebíčku a svaž do kousku plátna. Svař cukr a oct s korením as pět minut, pak vařící vlej na višně. Toto opakuj po čtyři dni každé ráno a pak povař trochu dohromady a dej do ovocných lahví a dobře zašroubuj.
Smaženky s višněmi (Fritters).
Vyber pecky ze dvou liber višni, posyp tyto hojně cukrem a pokrop citronovou šťavou a nech stát asi hodinu. Udělej těsto, ušlehej jedno vejce, půl koflíku mléka a žilice solí a jednu polévkovou lžici olivového oleje a jeden koflík mouky; dobře to ušlehej a nech to u ledu as hodinu odpočinout. Pak před smažením přidej do těsta i kávovou lžičku "Baking Powder", do těsta dej vždy pár višní a smaž v hodně rozpáleném sádle, vždy jen několik na jednou, by sádlo bylo hodně rozpálené. Kladi na bílý papír a posyp hojně cukrem a předlož horké.
Pudding s višněmi.
Dej na misku půl koflíku másla s půl koflíkem cukru, dobře utři, přidej dvě ušlehaná vejce, přidej jeden koflík mouky, do které přidej půl malé lžičky prášku "Baking Powder", přidej polévkovou lžici šťavy z višni a půl libry pecek zvařených čerstvých višni, vše dobře promíchej a dej do nádoby dobře máslem vymazané, přikryj to máslem pomazaným papírem a vař nad parou 2 hodiny. Na stůl k tomu můžeš dát buď horké mléko neb smetanu, a neb jinou omáčku dle libosti.
Kompot z višni.
Na jednu libru višni vem půl koflíku cukru a šťavu z jednoho citronu. Otri každou višni a stopku ustříhni nůžkami do polou, dej višně s cukrem a citronovou šťavou do hrnku a přikryj pokličkou a vař as deset minut neb tak dlouho, až jsou měkké, ne ale rozvařené, vyndej višně na skleněnou mísu, šťavu uech jeatě povařit a vlej pak na višně a nech vystydnout.
Zemčatové závitky s uzeninou.
Ustrouhej asi šest vařených studených zemčat, vraz k nim dvě celá vejce, osol to a přimíchej k tomu tolik mouky, až je z toho vládné, ale tuhé těsto. Uvař kousek dobrého uzeného masa, usekej je, vloz je na jednu drobně nasekanou a na másle do žluta usmaženou cibulku, přidej k tomu trochu nasekané zelené petržele a do bře to smíchej. Nyní udělej a těsta stejné kuličky asi jako brambor velké, rozválej je válečkem na tenké placičky, vloz na každou asi lžiči té sekaniny, zavij je jako štrudličky a kladi je na máslem vymazaný pekáč, potř každou po stranách hodně máslem, aby se při vřívání od sebe oddělovaly, a když jsou všecky na pekáč, poddej je troškou dobrého mléka, potř je povrchu rozpáleným máslem a nech je do zlatova upéct.

Svítek a telecí ledvinky.
Uvařenou telecí ledvinku usekej na drobné, dej do hrnku, vraz k ní pět celých vajec, osol to, přidej k tomu tři vrchovaté líčce strouhané žemlčky, trochu drobně nakrájené citronové kůry, trochu nasekanou zeleně petržele a dobře to promíchej, pak vymaž kastrolěk máslem, vysyp ho strouhanou žemlčkou, vlej do něho tu smíšeninu a nech ji v troubě do zlatova upéct; potom svítek vyklop a dej na stůl, buď co samotně jillo, nebo ho rozkrájej a poklať jim urkev neb jinou zeleninu.

Čtený příteli! — Srdečný dík za dopis a přeji Vám všem zdraví a štěstí v novém domově. Paní Waltrová a rodině platiť moje hluboká soustrast. Seděné Váš všechny zdraví Pořadatelka.